

Vzpomínání s babičkou

Proč jen Mari nemá s babičkou
větší trpělivost?

Jane McBrideová
(Podle skutečné události)

Mari se zamračila. Babička vyprávěla stejný příběh. Už zase.

Babička se před několika měsíci nastěhovala k Mariině rodině. Mari měla babičku ráda, ale někdy to s ní bylo únavné. Opakovala stále ty stejné příběhy. Někdy začala vyprávět nějaký příběh znovu od začátku, aniž by ho předtím vůbec dokončila.

Mari si povzdechla. „Babičko,“ řekla, „ten příběh jsi mi už vyprávěla.“

Babička se na ni podívala. „Opravdu?“

„Ano,“ odpověděla Mari. „Řekla jsi mi ho před pouhými několika minutami.“

„Nevzpomínám si,“ řekla babička. Vypadala smutně a zmateně. Poté vstala a pomalu odešla do svého pokoje.

Mari bylo líto, že babičku rozesmutila. Od té doby, co dědeček zemřel, babička stále více zapomínala. Jednou dokonce nechala zapnutý sporák a v kuchyni začalo hořet. Kvůli tomu vzali maminka s tatínkem babičku k nim domů.

Mari našla v kuchyni tatínka. „Babičku mám opravdu ráda, ale už mě unavuje poslouchat stále ty stejné příběhy. Proč si nepamatuje, že už mi ten příběh vyprávěla asi milionkrát?“

Tatínek se usmál. „Vsadím se, že to nebylo milionkrát. Ale vím, že je to těžké. Tvá babička trpí onemocněním mozku, a kvůli tomu zapomíná. Prostřednictvím svých příběhů se snaží rozpomenout, kdo je.“

Mari sklopila hlavu. Proč jen nemá s babičkou větší trpělivost? Babička se k ní vždy chovala láskyplně. Říkala jí: „Moje Mari.“ Mari si vzpomněla, jak babičce na zahradě pomáhala sázet květiny a vytrhávat plevel.

Mari zafukala na babiččiny dveře. „Dále,“ řekla babička.

Mari otevřela dveře. Babička seděla v křesle a na klíně měla otevřená písmena.

„Babičko, pověděla bys mi prosím o tom, jak jste s dědečkem vstoupili do Církve?“ zeptala se Mari.

Babička vzhlédla. „Ty chceš slyšet o dědovi a mně?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Mari se posadila vedle babičky. „Ano. Chci slyšet všechno.“ Mari vzala babičku za ruku. „Moc pro mě znamenáš, babičko. A vždy budeš.“

Babička se usmála, usadila se v křesle a začala vyprávět.

Mari ten příběh slyšela už mnohokrát, ale tentokrát nebyla rozladěná ani netrpělivá. Místo toho pocívovala lásku a úžas. Věděla, že babička a dědeček toho hodně obětovali, když v Německu vstoupili do Církve. Její prarodiče se přestěhovali daleko od domova, aby mohli žít blízko dalších členů Církve.

Babička dovyprávěla a usmála se. „Jsi hodná dívka, moje Mari.“

Mari babičku objala. „Děkuji, babičko. Mám tě ráda.“ ●

Příběh se odehrál v USA.